

СУБОТІВ –
ЛІДЕР СЕРЕД
«ЛЕГЕНДАРНИХ
МІСЦЬ»

2

МАКАРЕВИЧА
ВДЯГЛИ У
ШАРОВАРИ З
ЧЕРКАС

4

ЯК БОКСОМ
«ГРАЛИСЯ»
ЧИГИРИНСЬКІ
КОЗАКИ

5

Козацький Край

Козацькому роду нема перевіоду!

www.cossackland.org.ua

Ціна - 1 грн.

№16 (16)
14 листопада 2011 р.

На прикінці листопада 1919 року здавалося, що визвольній боротьбі за Україну настив кінець. Та недаремно українці в ці дні згадували одного з покровителів свого народу – архистратига Михаїла, здоглядшого нечисту силу. Здається, саме Небо допомогло новому почуєнству силеску збройного сиротицю. Його назвали...

ЗИМОВИЙ ПОХІД АРМІЇ УНР

У РЕЙТИНГУ «ЛЕГЕНДАРНИХ МІСЦЬ УКРАЇНИ» НА ПЕРШОМУ МІСЦІ – СУБОТОВІ

«Легендарні місця України»...

«Знайома з п'ятигривеною купюрою барокова церква св. Іллі в Суботові (1653) вважається усипальнею Богдана Хмельницького – адже саме в цьому селі був маєток ве-

сина Тимоша, а кістки чи то викинув геть, чи спалив, щоб потім зарядити попіл у гармату – і вистрілити ним. Так жовчний шляхтич помстився гетьману за Хмельниччину.

Інший переказ стверджує, що тіло Хмельницького було таємно вивезене до Польщі – разом з гетьманськими скарбами. Третя легендарна версія суперечить другій: на чобото козаки перед польським наступом встигли вийняти тіло з домовини, підклавши в труну когось іншого, а самого Хмель-

ницького перепоховали в околицях Суботова – чи то в підземних ходах Мотронинського городища, чи то на старому козацькому цвинтарі, а може, аж в Холодному Яру.

Священик Роман Орловський в середині XIX ст. на-

від церкви йшов підземний хід до замчища, а звідти – до Тясмину. Грушевський називав цей хід "великим льхом", а видатний краєзнавець Г.Логвин дослідив початок ходу на довжину 10 м – далі підземелля було засипане землею.

На жаль, жодна з численних експедицій археологів та істориків до цього часу не віднайшла в Суботові чи його

Козацькі три криниці отримали дивовижну славу: кажуть, хто відпив із них води – стає міцніший духом і тілом...

ликового гетьмана, саме тут він наказав себе поховати. З ймовірною могилою гетьмана пов'язана ціла низка легенд.

Літопис Самійла Величка повідомляє, що шляхтич С.Чарнецький в 1664 р. зруйнував могили Богдана і його

околицях поховання Хмельницького. А от Три Криниці – місце цілком реальне. Всі гості Суботова стараються побувати в цьому урочищі у південній частині села, в балці Качалці.

Кажуть, місцеві джерела мають лікувальну силу і врятували від смерті не одного козака з Богданового війська. Вода з першої криниці дарує вроду, з другої – дає міцні здоров'я, а яка чарівна сила у третьої криниці – дізнається самі – в Суботові...»

Ігор АРТЕМЕНКО,
за матеріалами
«Української правди»

Днями одне з най авторитетніших вітчизняних інтернет-видань, «Українська правда» (свою часу редактором тут був Георгій Гонгадзе), визначилася з двадцяткою найвідоміших легенд України, пов'язаних з місцинами, де відбувалися доленосні для держави події.

На першу позицію у рейтингу легендарних місцин авторка матеріалу поставила чигиринський Суботів і легенду, пов'язану з місцем поховання гетьмана Богдана Хмельницького.

Далі процитуємо публікацію Ірини Пустиннікової

ЛІДЕР «СВОБОДИ» ПОБУВАВ НА ЧЕРКАЩИНІ

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

12-13 листопада Голова Всеукраїнського об'єднання "Свобода" Олег Тягнибок відвідав Черкащину. Під час двохденного візиту запланував зустрічі із громадськістю та зути депутатів місцевих рад від ВО "Свобода" у шести містах області: у Каневі, Черкасах, Корсуні-Шевченківському – 12 листопада та у Шполі, Смілі й Золотоноші – наступного дня.

Почав з Канева – побував на Чернечій горі, поклав квіти до могили Тараса Шевчен-

ка і пам'ятного знака на місці самоспалення Олекси Гірника та залишив запис у Книзі відгуків у Тарасовій Світлиці. Зустріч з князьчанами відбулася у будівлі на вулиці імені Олега Кошового – лідера «Молодої гвардії», якого радянська пропаганда зробила символом боротьби української молоді проти фашизму. Переїхавши з Канева в Черкаси, Олег Тягнибок на зустрічі у драмтеатрі Шевченка заявив присутнім:

«Молоду гвардію» комуністи «присвоїли», хоча ця молодіжна антифашистська організація

насправді була націоналістичною... І сказав, що якщо перед попередніми візитами на Черкащину знайомі йому «підказували» – мовляв, про всякий випадок рідше загадуй там Бандеру, то нині він знає, що населення Центральної України з усе більшою симпатією ставиться до історії вільзової боротьби ОУН-УПА.

Наскільки ж реальні «зміни» у житті Черкащини, Тягнибок мав змогу оцінити вже в наступних пунктах своєї подорожі: в Корсуні-Шевченківському його прихильники зібралися в будинку культу-

ри на вулиці, що досі має назву Комсомольська, а у Шполі та Смілі чекали у приміщеннях на вулицях, які називаються однаково – вулицями Леніна, хоча в жодному місті чи селі Черкащини вождь червоних, як відомо, ніколи не бував...

Цікаво, що під час зустрічей на Черкащині Тягнибока прихильно зустрічали повні

зали, причому в них не бракувало і людей похилого віку, яких десятиліттями намагалися

«правильно виховати» в радянські часи – у страху і ненависті до націоналізму.

РОМАНТИЧНЕ ВЕСІЛЛЯ
В РЕСТОРАННО-ГОТЕЛЬНОМУ КОМПЛЕКСІ
Дикий хутір

Дорогі молодята!
ми зробимо
Ваше весілля
незабутнім та
романтичним!
Чигиринський р-н,
хутір Буда,
тел.: (0472) 566-911,
(067) 442-79-64,
(067) 470-94-93, www.hutirbuda.com

Українська держава понад усе!
Видання історичного клубу "Холодний Яр"
НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплати газету
"Незборима нація"!

Вона може стати неоціненим другом вчителя, школяра, студента, історика, краснавця, кожного, хто цікавиться геройчною і трагічною історією нашої Батьківщини.

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України.

Її можна передплатити у будь-якому відділенні пошти: передплатний індекс 33545. Вартість передплати на рік – 17,34 грн.

Не забудьте передплатити "Незбориму націю" і для бібліотек та школ тих сіл, з яких ви вийшли.

nezboryma@naciya.org.ua

УВАГА!
Ви можете стати учасниками і співавторами будівництва, яке увійде в історію!

Невдовзі розпочнеться спорудження музею Холодного Яру, експозиція якого висвітлюватиме історію славного краю в усі часи визвольних змагань за волю України. Ініціаторами виступили ЧТО «Вільне козацтво Холодного Яру» та історичний клуб «Холодний Яр».

З пропозиціями щодо архітектурних проектів будівництва музею, наповнення музеїної експозиції та фінансової та творчої допомоги у втіленні проекту звертайтесь за телефоном у Черкасах:

(0472) 31-29-74,
за адресою:
м. Черкаси, вул.
Ільїна, 330,
к. 4 або за
електронною адресою:
Cossack_land@i.ua

ВІННИЦЬКЕ КОЗАЦТВО В УСІ ЧАСИ РІВНЯЄТЬСЯ НА КРАЙ БОГДАНА І ТАРАСА...

Іван МЕТЕЛИЦЯ

Двадцятиріччя громадського козацького руху у Вінниці відзначили за участі козацької делегації з Черкас, під звуки кобзі і слова думи у виконанні кобзаря з Черкащини Михайла Коваля. В цьому є якась закономірність – адже, зрештою, і сам Вінницький козацький полк носить ім'я легендарного Івана Богуна, який свій славний шлях звитяжня розпочинав козаком Чигиринського полку у складі війська Богдана Хмельницького...

Тож не дивно, що на відкритті святкувань, зразу ж після державного гіму «Ще не вмерла...», у виконанні черкаського кобзаря пролунала пісня про Богуна.

Полковник Вінницького козацтва Володимир Воловодюк підкреслив: «Я бажаю, щоб ми відчували, що ми козацького роду, що в наших жилах тече козацька кров, що

у нас є український дух!»

Символічно, що на святі вінничан того дня були присутні делегації козацьких громадських організацій з Черкащини, краю Коліївщини і Хмельниччини та Запоріжжя, славного козацького Січі.

– Поки було козацтво, поки була Україна, зникло козацтво – зникла Україна, – сказав Михайло Кovalь, вітаючи присутніх від імені Черкащини. – Нам треба об'єднуватися навколо козацтва. Але і козацтво має бути більш активним. Мені подобається, що сьогодні прийшла молодь. Є надія, що колись ми по справжньому об'єднаємося і

будемо сильним народом!

А молоді на святі було дійсно чимало – включно з гостями із Немирівської козацької школи-інтернату, учні якої є членами організа-

Черкаський кобзар Михайло Коваль вітає учасників Вінницьких святкувань

ції «Подільська Січ»...

«Є така дуже погана прикмета нашого часу – з'являється дуже багато пар-

Юні козачата демонструють бойовий вишкіл

тій, а толку з цього немає, – заявив головний отаман Українського реестрового козацтва у Вінницькій області, генерал-лейтенант Микола Крижанівський. – Так і в

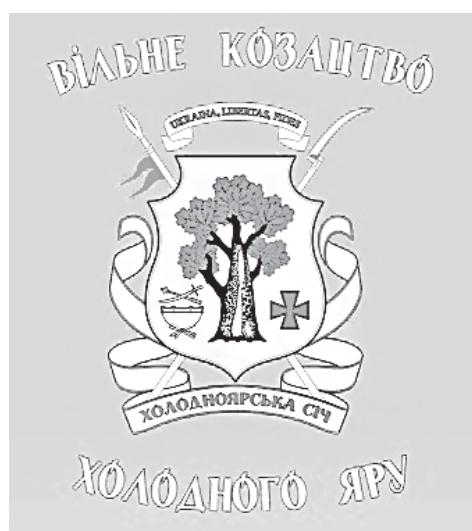
нас – з'явилося козацтво, був гетьман, а потім почався розрід і сьогодні вже є кілька десятків козацтв різних назв і напрямків. Маємо поєднати всі ці товариства в єдиний рух».

Влада обговорює проект «Програми підтримки розвитку козацтва». Та не всім козакам її показали...

Петро ДОБРО

Робочу нараду з представниками козацьких організацій Черкащини провів 3 листопада заступник голови обласної ради Василь Касян. Метою зустрічі стало обговорення проекту «Програми підтримки розвитку українського козацтва в Черкаській області на 2011-2015 роки».

Як повідомив Василь Петрович, проект програми було розроблено на основі пропозицій козацьких

управління у справах сім'ї, молоді і спорту; освіти і науки; культури, а також інших структур.

На нараді відзначалося, що обласна влада готова до результативної співпраці, її буде робити все необхідне для якнайширшого зачленення козацьких організацій до громадського життя краю, особливо патріотично-виховної роботи з молоддю.

Під час обговорення

проекту програми представники черкаського козацтва висловили свої міркування та зауваження. Серед іншого прозвучали думки про необхідність посилення інформування насе-

● «Вільне козацтво Холодного Яру», яке випускає єдине на Черкащині спеціалізоване видання – газету «Козацький край», готове підтримати братів-козаків у висвітленні їхньої діяльності. Чекаємо пропозицій за телефоном у Черкасах: 31-29-74 або за електронною адресою: Cossack_land@i.ua

лення щодо діяльності козацьких об'єднань; їх участь у здійсненні охорони громадського порядку в населених пунктах області та інше. Про це повідомляє офіційний сайт облради.

«Краю», влада не запропонувала на нараду представників однієї з найактивніших громадських організацій – «Вільного козацтва Холодного Яру». Сподіваємося, це лише прикра помилка

організаторів.

Зрештою, чи врахує влада заявлене присутнім на нараді козацтвом прагнення до «посилення інформування населення щодо діяльності козацьких об'єднань»? Редакція «Козацького краю», єдиного в області спеціалізованого видання, яке висвітлює історію українського козацтва і сьогодні козацьких формувань, відкрила до співпраці. Звичайно ж, якщо «Програма підтримки розвитку козацтва в Черкаській області на 2011-2015 роки» не залишиться тільки декларацією...

читайте про козацьке минуле та сьогодення і разом з нами творіть майбутнє України! Передплатний індекс нашої газети – 89155. Вартисть передплати на рік – 126,5 грн. Газета виходить двічі на місяць.

форма СП-1

АБОНЕМЕНТ

На газету

89155

(індекс видання)

Кількість комплектів

на 20 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куди

(поштовий індекс)

(адреса)

Кому

(прізвище, ініціали)

ПВ	місце	літер
----	-------	-------

На газету журн

89155

(індекс видання)

Вартість	передплата	грн.	коп.	Кількість комплектів
	переадресування	грн.	коп.	

на 20 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

ПОШТОВИЙ ІНДЕКС

КОД ВУЛИЦІ

МОСТО

СЕЛО

ОБЛАСТЬ

район

ВУЛИЦЯ

БУД.

КОРП.

КВ.

ПРИВІЩЕ, ІНІЦІАЛИ

КОД ПЕРЕДПЛАТИКА

Завдяки Ярмолі з гурту «Гайдамаки» знову славляться черкаські імена

Ігор АРТЕМЕНКО

Так збіглося, що дві мистецькі події листопада, знакові для справжніх українців і пов'язані з іменем лідера знаменитого рок-гурту «Гайдамаки» Олександра Ярмоля, мають ще й пряме відношення до Черкащини.

Центральні шпалти вітчизняних і російських газет, присвячених культурі, днями мали схожі заголовки. Вони констатували: лідера легендарного на всьому пострадянському просторі гурту «Машини времені» Андрія Макаревича... завербували в українські козаки. Причому відбулося це в оригінальній формі: коли Макаревич прибув до київського Палацу «Україна», де мав давати концерт, до нього підішов Олександр Ярмola і вручив якийсь таємничий пакунок. Макаревич щез за кулісами, а коли знову з'явився на сцені, то був... у чорних козацьких шароварах. Щоправда, поєднав їх з дивовижними смугастими гетрами...

Родзинка події – в тому, що шаровари, які «засвітилися» на екранах телеканалів і в газетних фото, шила знаменита Олеся Теліженко, дизайнера з Черкас, відома своїми чудовими етнічними колекціями

одягу та тим, що у неї одягається чимало знаменитостей – від жінок родини екс-президента Віктора Ющенка до зірок вітчизняного пісенного бомонду. Нам вдалося поспілкуватися з Олесею по телефону...

«Власне, весь рок-гурт «Гайдамаки», включно з його лідером Сашком Ярмоловим, «одягала»

ніє мир» в Казані, до них підішов президент фестивалю Андрій Макаревич. Дав чудову оцінку виступів, а заодно сказав, що й сам був не проти мати шаровари, як у Сашка. До речі, до нинішнього листопада вони у нього одного такі були...»

Ярмola пообіцяв йому такі самі роздобуті, замовив їх пошияття знов-таки черкащанці і вручив за першої ж нагоди, коли Макаревич приїхав до Києва.

Українська публіка зустріла Макаревича в шароварах оплесками: вільноподібному співакові з Росії одяг українського козака личив. Особливо ж враховуючи його нещодавній справді козацький випад проти російської політики. Спочатку це була пісня «К нам в Холуєво приїзджає Путін», а потім – і викладені в інтернет-мережі роздуми Макаревича, в яких він попереджає про небезпеку реанімації Радянського Союзу в найгірших його проявах.

«Ця влада не озабочилася даже засвоєнням ілюзії вибора – це означає, що нас опять вообще ні за що не держать, здравствуй, Советский Союз. И вот это меня (смешно, да?) задевает больше все-го. Двадцать пять лет кату под хвост», – написав Макаревич.

«Скажете, нас никогда здесь за людей не держали? Держали. При Горбачеве и при Ельцине. Это не значит, что у них от этого все хорошо получалось – обычно, как всегда, ничего не получалось, но ощущения, что тебя унижают, не было. А мне кажется, это очень важно – ощу-

щение, с которым ты живешь в стране», – підsumовує Макаревич...

До речі, одяг для «зірок» – далеко не єдиний новий штрих у творчості нашої землячки Олесі Теліженко. Вона задоволена тим, що днями розробила і форму для дітей столично-го Українського гуманітарного ліцею. Переконана: за дітьми, які навчаються у подібних закладах – майбутнє справді незалежної України...

Так само про майбутнє України і про нинішніх дітей, яким його творити, думає і вищезгаданий лідер «Гайдамак» Олександр Ярмola. Як учасник Руху «Не будь байдужим!» (НББ) 8 листопада він прийняв участь у презентації мультимедійного диску «Карпатська Україна», який волонтери Руху НББ роздадуть ста тисячам десятилітників по всій Україні. З цією презентацією стартує кампанія «Альтернативні уроки історії» – для учнів і вчителів, які хочуть, щоб навчання велося за

Тепер лідери українських «Гайдамак» (на фото зліва) і російської «Машини Времени» мають одинакові шаровари роботи черкаської дизайнерки...

ного посібника Олександра Пагря підкresлює, що саме Карпатська Україна стала першою державою в Центральній Європі, яка вчинила збройних опір нацистському блоку держав – у

Активістами об'єднання «Не будь байдужим!» є найвідоміші в Україні музиканти, письменники, спортсмени, модельери: Олег Скрипка (гурт «Волі Відволязова»), Фоззі та Фагот (гурт «Танок на Майдані Конго»), Вадим Красносіцький (гурт «Mad Heads»), Фома (гурт «Мандри»), Ірен Роздольська, Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Тарас Прохасько, Василь Вірасюк та інші.

березні 1939 року, що до початку Другої світової війни.

«У світі ніхто не цікавиться тими націями, яких б'ють. Цікаві ті, хто відбивається», – заявив на презентації Олександр Ярмola, фронтмен «Гайдамаків», чия му-

зика супроводжує текст мультимедійного диску (озвученого, до речі, голосом Фагота з гурту «Танок На Майдані Конго»). Сам можливо не підозрюючи, Ярмola і цього разу популяризував Черкащину. Адже на момент вторгнення союзника Гітлера, угорського диктатора Хорті до Карпатської України, військо цієї держави очолював уродженець села Зеленьків (нині – Тальнівського району Черкащини) Сергій Єфремов. Саме він, ветеран Першої світової і командир гайдамацького полку УНР, який бився в Центральній Україні проти більшовиків і деникінців, очолив і солдатів Карпатської Січі, які відважно билися проти хористів за незалежність своєї держави...

ОКРІМ УКРАЇНИ, НА САЙТІ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» МАЄМО ВІДВІДУВАЧІВ ЩЕ З 21 КРАЇНИ СВІТУ

Козацький край

www.cossackland.org.ua

З МОМЕНТУ ВИХОДУ МИНУЛОГО НОМЕРА ГАЗЕТИ НА Й САЙТ ЗАЙШЛИ ВІДВІДУВАЧІ ЩЕ З ТРОХ НОВИХ КРАЇН – ВЕЛІКОБРИТАНІЇ, ІЗРАЇЛЯ ТА ЕСТОНІ. ЛІДЕРАМИ ПО КІЛЬКОСТІ ВІДВІДУВАЧІВ – ЗА КОРДОНУ ЗАЛИШАЮТЬСЯ НІДЕРЛАНДИ, РОСІЯ, США, БЕЛГІЯ, НІМЕЧЧИНА ТА ПОЛЬЩА.

ЯК ЧИГИРИНСЬКІ КОЗАКИ БОКСОМ «ГРАПИСЯ»

ІГОР АРТЕМЕНКО,
ФОТО ОЛЕГА
ОСТРОВСЬКОГО

У колишній гетьманській столиці, Чигирині, відбувся відкритий кубок з боксу — пам'яті Богдана Хмельницького.

Приймали участь 13 команд з різних міст України — всього 60 спортсменів.

Команда міста Чигирин була представлена 17 спортсменами, тренери Андрій Мальований (заслужений тренер України з боксу), Андрій Головко та Олександр Павленко

◆ ПЕРЕМОЖЦЯМИ СТАЛИ:

Багова категорія до 49кг:
Овакімян Аслан (КМС) — I місце (Кіровоград);

Жовтобрюх Сергій (Ір.) — II місце (Черкаський район).

Багова категорія до 52кг:

1) Голуб Єгор (МСМК) — I місце (Кременчук);

2) Гостєєв Сергій (Ір.) — II місце (Суми).

Багова категорія до 56кг:

1) Саласенко Дмитро (МС) — I місце (Кіровоград);

2) Циганок Ігор (Ір.) — II місце (Чигирин).

Багова категорія до 60кг:

1) Прудський Олег (МС) — I місце (Чигирин);

2) Овакімян Акоп (КМС) — II місце (Кіровоград).

Багова категорія до 64кг:

1) Оганісян Мгер (МС) — I місце (Хмельницький);

2) Грінченко Дмитро (МС) — II місце (Кременчук).

Багова категорія до 69кг:

1) Данилевич Андрій (КМС) — I місце (Львів);

2) Кулесецький Станіслав (КМС) — II місце (Кременчук).

Багова категорія до 75кг:

1) Сметана Євгеній (МС) — I місце (Кіровоград);

2) Григор'єв Віталій (МС) — II місце (Чигирин).

Багова категорія до 81кг:

1) Семеній Сергій Ір. — I місце (Чигирин);

2) Марінченко Сергій (КМС) — II місце (Тальне).

Багова категорія до 91кг:

1) Ткаченко Іван (КМС) — I місце (Черкаси);

2) Кириленко Максим (КМС) — II місце (Київ).

Вітаємо команду м. Чигирин

з I-им командним місцем!

Друге місце зняв команди

м. Кіровоград, третє — м. Кременчук.

Кращим боксером визнаний майстер спорту Олег Прудський з міста Чигирин — член збірної команди України з боксу, кандидат в Олімпійську збірну.

◆ ПОЄДИНКИ БОКСЕРІВ СУДИЛИ:

Раміль Сафудінов (суддя міжнародного класу), Григорій Левченко (суддя міжнародної категорії з боксу) та інші судді з різних міст України.

◆ ПОЧЕСНІ ГОСТИ:

Шевчук Юрій Васильович — державний тренер збірної України з боксу;

Римар Володимир Іванович — заслужений тренер України;

Кузьменко Василь Іванович — відповідальний за бокс Черкащини.

◆ ПОДЯКА:

1) Обласному управлінню по спорту в Черкаській області

2) Совірі Г. М. — голові

Чигиринської райради та всьому

депутатському корпусу райради;

3) Міському голові Тимченку С. О і депутатському корпусу міської ради

4) Приватним підприємцям: Шевчуку Ю.В., Довгому М.В., Полтавцю В.І.

5) ЗАТ КБ «ПриватБанк»

за придбання спортивного інвентаря.

Окрім особиста подяка

Острівському Олегу Анатолійовичу, отаманові «Вільного Козацтва Холодного Яру», який нагородив країщих боксерів Чигиринщини

- Прудкого Олега, Григор'єва

Віталія, Семенія Сергія пре-

міями у розмірі 1000 гривень

кожного.

Сподіваємося, що в майбутньому турнір стане традиційним і збиратиме кращих боксерів з усієї України. Маємо дві «Чигиринські надії», а саме: Прудкого

Олега та Мальовану Марину.

Вони є кандидатами в Олімпійську збірну України з боксу і

мають всі шанси перемогти на

Олімпійських іграх.

Черкаський стронгмен мало не став «Найсильнішою людиною України»

Маріупольський атлет Олександр Лашин втретє в кар'єрі завоював титул «Найсильніша людина України». У Києві у другий день фінального турніру богатирського сезону він переміг у трьох вправах з чотирьох, на 4 очки випередивши свого основного конкурента Віктора Юрченка з Черкас. Юрченко, набравши 68,5 очка, посів друге місце.

У чемпіонаті брали участь 10 стронгменів. Мариуполець Олександр Лашин і черкашанин Віктор Юрченко йшли поряд у кожній вправі змагань. Це говорить про те, що стара гвардія продовжує утримувати лідерські позиції на олімпійського спорту України. Українські атлети у складі національної збірної чотири рази вигравали титул «Найсильніша нація планети».

Ігор АРТЕМЕНКО
— за матеріалами
УНІАН

ОТРИМАВШИ «ЗОЛОТО» У ЗМАГАННЯХ З ХОРТИНГУ, ДІВЧИНА... ЗАСПІВАЛА

своєго батька — Віктора Синєбрюхова, який був володарем чорного поясу з дану, суддею міжнародної категорії, майстром спорту між-

народного класу, Заслуженим тренером України, президентом в Черкаській області Годзюрою карate-до, неодноразовим чемпіоном світу та Європи з карate. Віктор Синєбрюхов трагічно загинув в автомобільній катастрофі три роки тому.

У змаганнях взяли участь 250 учасників із Вінниці, Одеси, Херсону, Алушти, Сімферополя, Судака, Києва, Броварів, Корсунь-Шевчен-

ківського, Полтави та Черкас.

38 черкаських хортингістів вибороли призові місця. Серед них є і своєрідні рекордсмени, які вибороли по два-три

бій), срібло («Двобій»); Влад Омеляненко — золото («Контактний бій»), срібло («Двобій»);

Тимур Крикля — золото («Форма»), срібло («Контактний бій»);

Людмила Малюк — три срібла у всіх категоріях;

Марина Івкова — золото («Двобій»), срібло («Форма»);

Олександр Пилипенко — срібло («Форма»), бронза («Двобій»);

Максим Заєць — золото («Контактний бій»), бронза («Двобій»);

Артем Пархомець — два срібла («Контактний бій», «Двобій»);

Сергій Шуба — срібло («Контактний бій»), бронза («Двобій»);

Володимир Переvezний — срібло («Контактний бій»), бронза («Двобій»);

Тимофій Корніenko — бронза («Контактний бій»), бронза («Двобій»);

Геннадій Горбик — срібло («Контактний бій»), бронза («Двобій»);

Рідна донька Віктора Синєбрюхова — Аріна — також виступала на змаганнях і виборола зо-

лото в категорії «Форма». Окрім того, присутні на турнірі почали пісні у виконанні Аріни, яка професійно займається вокalom і навчається в Черкаському музичному училищі ім. С. С. Гулака-Артемовського.

Хортинг — бойове мистецтво Запорізької Січі, новоукраїнський комплексний вид бойового мистецтва, народжений в Україні.

У листопаді 1919 року здавалося, що визвольній боротьбі за Україну настив кінець. Насправді ж, це був переддень нового істуможного сиеску збройного сиротиву. Його назвали...

У трагічному листопаді 1919 р. рештки українського війська, добиті жахливою епідемією тифу, опинилися в лещатах трьох армій: Красної, Добровольчої та польської. Антанта, на підтримку якої розраховував Симон Петлюра, тримала Україну у стані жорсткої блокади: вона не дозволила ввезти в Україну навіть санітарні матеріали та медикаменти, які наш уряд закупив у Американської ліквідаційної комісії...

Здавалось, боротьбу за Українську державу програно: Армія УНР не мала боєприпасів, медикаментів, харчів, одягу, чобіт, а, головне, власної території... А тут ще звістка, що Галицька армія в повному складі перейшла під командування генерала Денікіна... Мінув якийсь тиждень, і розпалається Директорія: 15 листопада 1919-го її члени Швець та Макаренко вийшли за кордон, передавши всю повноважність влади Петлюрі... Український же уряд, евакуювавшись до Чортків, дійшов висновку, що продовжувати фронтову війну регулярним військом неможливо. На світанку 6 грудня залишив своє військо і Симон Петлюра: не попередивши воєначальників, яких скликав на нараду, Головний Отаман несподівано вийшов до Польщі. Перед від'ездом Петлюра видав наказ про призначення командувачем Дієвою Армією УНР Михайла Омеляновича-Павленка, а його заступником — Юрка Тютюнника... Українська Народна Республіка агонувала. Вся Європа знала про це, але ні уряди, що визнали УНР, ні Міжнародний комітет Червоного Хреста, ні інші благодійні європейські організації не вважали за потрібне допомогти Українській армії, яка продовжувала вести виснажливу, смертельну боротьбу з російським комунізмом, що готовувався до стрибка на Захід.

В цей час нащадок задунайських козаків Михайло Омелянович-Павленко прийняв командування рештками українського війська, а водночас і рішення пробиватися через фронт на схід, щоб спільно з українськими партизанами підняти повстання в тилу Добровольчої армії.

Після прийняття отаманом Омеляновичем-Павленком історичного рішення продовжувати боротьбу настірі ще вчора зневіреного українського воящства різко піднісся: старшина і козацтво "чекали лише наказу, аби йти до свого народу разом із ним продовжувати боротьбу". В частинах запанувала віра у перемогу.

Основу армії, що мала вирушити у партизанський рейд, який пізніше назувати Першим Зимовим походом, складали

ЗИМОВИЙ

(З КНИГИ
«ПОВЕРНЕННЯ ОТАМАНІВ
ГАЙДАМАЦЬКОГО КРАЮ»)

та, переповнена пораненими і хворими армія, що зимовоїночі вирушила назустріч смертельному ворогові. Яку треба мати самопосвяту і віру в перемогу, щоб ось так, практично без амуніції, з мінімальною кількістю набоїв та озброєнь, вирушити назустріч сорокатисячній, прекрасно озброєній Антантою денікінській армії!

Хоч перші дні руху Армії УНР були надзвичайно важкими, але завдання було виконане: військо щасливо перейшло залізницю, яку охороняли білогвардійські бронепотяги, а на станціях Голеандри та Голівці відділи Юрка Тютюнника захопили два потяги майна Добровольчої армії, що дало можливість козакам, нарешті, одногнитися та взутися.

Денікінці були вкрай здивовані: їм було нещодавно оголошено про повний розгром Української армії. І раптом нова телеграма: "Разбитая нами Українська армія оказалась у нас в тылу".

Першим визволеним повтовим містом став Липовець, мешканці якого з невимовною радістю зустріли несподіваний прихід Української армії. Через день сотня Чорних запорожців оволоділа Ставищем, де перебував штаб армії генерала

Бредова. Недавній завойовник Києва мало не потрапив до полону... Для денікінців «стражі» Київського повіту, які перебували в глибокому тилу, арешт виявився настільки несподіваним, що вони довго не могли второпати, хто ж їх арештував. Коли ж їм пояснили, полонені тільки розводили руками: "Так Української же армії нет... Нам гаваріл, что ана разгромлена, а Петлюра убіг"...

Звістка про воскреслу Українську армію швидко рознеслася Україною і спричинила страшну деморалізацію денікінців: несподівано опинившись між двома арміями — Красною і "петлюрівською", Добромірія почала панічно відкочувати до Чорного моря.

28 грудня кіннота Київської групи Юрка Тютюнника раптово атакою оволоділа містечком Жашків... Тікаючи від тютюнників, один із білогвардійських відділів випадково насکочив на нашу санітарну валку. Ось тут денікінці відігралися: вони відрізали пораненим козакам вуха й носи, відрубували руки й ноги. Руба-

ли й хворих, що марили у тифозній лихоманці. Це робилося публічно, на очах населення і медичного персоналу. Побачивши український роз'їзд, росіянин ганебно втекли. Але недалеко: загін денікінців потрапив у повстанську засідку. Дика, нелюдська жорстокість денікінців збільшуvalа селянські ватаги, робила їхню помсту неминучою і лютою.

Водночас українці, які були в денікінському війську, демонстративно відмовлялися битися проти Української армії. Гурти денікінських офіцерів-українців переходили на бік Армії УНР, приєднувалися до селянських загонів.

Добровольча армія розвлювалася на очах. В бою під Богополем білогвардійці чинили сильний спротив. Українська розвідка встановила, що у місті роз-

ташовані частини, винні у знищенні хворих козаків під Жашковом. У цьому бою козаки в полон нікого не брали...

Населення надзвичайно прихильно ставилося до Української армії і всіляко допомагало їй. Селяни з власної ініціативи проводили розвідку в місцевостях, зайнітих російським окупантам. Допомагали руйнувати залізницю, розтягаючи рейки та ховаючи їх у лісах. За власним бажанням охороняли українські відділи під час нічного відпочинку. Поповнююли лави армії. Селяни годували козаків, давали фураж коням, а от зброю віддавали без ентузіазму — казали: "Вона нам самим знадобиться".

Цікава деталь: з приходом Української армії ціни на продукти і товари знизилися. За рублі — советські чи царські — нічого не можна було купити. Селяни вважали советські рублі звичайними папірцями, і, як зазначав Михайло Омелянович-Павленко, "йшла страшна погоня за гривнями". Цей факт засвідчував віру селянства в повернення української влади.

1 січня 1920 р., після тригодинного бою, полк ім. Костя Гордієнка зайняв Умань. І знову населення з надзвичайним ентузіазмом зустрічало наші війська. Телеграфний дріт виявився неушкодженим. Вислали телеграму "Всім, всім, всім" про те, що "Українська Армія під верховним командуванням отамана Петлюри і під коман-

дини", "До селян" та (російською мовою) "Офіцерам, казакам і солдатам Добровольческої армии" загальним тиражем у 200 тисяч екземплярів. Ці листівки, в яких пояснювалася політична ситуація, відіграли надзвичайну роль. За ними приїжджали з інших повітів та губерній, куди дійшов розголос про воскреслу Українську армію...

Пізніше командарм Зимового походу Михайло Омелянович-Павленко писав, що, "опинившись у самому серці України, Армія побачила тужожність своєї ідеології з ідеологією повстанців і бажаннями селянської маси, що повстанців тих із себе видавала; також Армія відчула, що маса дивиться на неї, як на свою оружну силу, бо, зрештою, вже не було родини, яка б так чи інакше не була звязана з (українським) військом".

Фактично Зимовий похід перетворився на політичну демонстрацію, адже у кожному селі — в церквах, на майданах, базарах, у хатах — старшини та козаки Дієвої Армії, часто не відпочивши з дороги і не повечерявши, проводили безупинну агітацію. Патріотичне піднесення було настільки величим, що в українському війську не було жодного випадку дезертирства — попри те, що чимало вояків проходили повз свої хати і спокуса залишилися вдома була чимала, на ней ніхто не піддався.

28 січня 1920 р. до села Вільшани (нині — Городищенського району Черкащини — ред.) прибула делегація Добровольчої армії на чолі з полковником Поповим, який від імені свого керівництва запропонував отаманові Тютюннику розпочати

переговори про припинення ворожнечі між обома арміями і початок спільних військових дій проти червоних — без жодних політичних зобов'язань.

Попов слушно відзначав: "У вас є те, чого немає у нас — прихильність людності. У нас є те, чого бракує вам — військове знаряддя". Юрко Тютюнник, будучи на піднесенні, відповів зухвало, і денікінська делегація від'їхала ні з чим...

Добровольці відкотились до Одеси і на великому просторі — аж до Балти — зникла будь-яка влада. В цей прости повільно вливалася Красна армія...

11 лютого 1920 р. роз'їди всіх дивізій, що брали участь у Зимовому поході, зустрілися в околицях чигиринського містечка Медведівки, де колись запала перша іскра Коліївщини. Наступного дня на на-

Роман КОВАЛЬ

ПОХІД

раді було вирішено перейти на лівий берег Дніпра.

Коли частини Зимового походу по льоду перейшли на Лівобережжя, населення зустріло їх так само радісно, — хоча спочатку просто

не вірило, що перед ними стоїть Армія УНР. “Агітація і прочитані лекції “Що таке значить Самостійна Україна” на селян Лівобережжя зробили велике враження, — зазначав політичний референт при Запорізькому війську Савенко. — Селяни з гордістю заявили, що вони не визнали більшовиків, не дали і не дадуть жодного козака до червоній армії”.

В селі Москаленках командарм Омелянович-Павленко видав наказ, в якому, зокрема, зазначалося: “Наслідки цього походу будуть величезні — тут кожний козак упевниться в тому, що він творить волю Народу, що Нарід наш вірить своєму війську, чекає від нього визволення від ярма, яке хотіть накинути всі прищельці. Наше втомлене довгою війною козацтво отримало від самого Народу під час походу подяку, подяку щиру, міцну, що надає йому силу на новий подвиг”.

Після насоку Чорних запорожців на містечко Золотонішту більшовики почали тікати з Хорола, Гребінок і Лубен, руйнуючи власні комунікації, спалиючи склади...

Попри військові успіхи, Армія УНР на Лівобережжі відчула себе ще більш відріваною від уряду та Головного отамана. Командарм і командири дивізій не мали жодної інформації про стан і перспективи української справи. На нараді в селі Москаленках вирішили: поки не скресла крига, повернутися на правий берег Дніпра і рухатися вже знайомими маршрутами, щоб забрати хворих та поранених, яких залишили у селян на лікування.

Отож, 18 лютого дивізії знову зійшлися в Холодному

Яру. В Мотриному монастирі разом із полком гайдамаків Холодного Яру на чолі з братами Василем і Петром Чучупаками відправили “хвалебний Богові молебень за щасливий похід в центр України” і “панаходи по вмерлим та забитим старшинам і козакам”... Коротко відпочивши в Холодному Яру, вона широким фронтом пішла на півден.

Слава про Українську армію, зазначав Михайло Омелянович-Павленко, “йшла горою”. Селяни побільшували цю славу, поширяючи неймовірні чутки про її силу і досягнення. Так, коли у них запитували, скільки ж “петлюрівців” нараховує армія, селяни впевнено відповідали: “Та не менш як 100 — 150 тисяч”...

Скрізь по села, за-значав політреф-ф е -

люди та коні, закінчувалися набої. Вже який місяць армія була у безперервному марші, нескінченних боях і сутичках. Та й червоні частини почали все більше докучати. Після впертих боїв за станцію Долинську у Запорожців отамана Гулого-Гуленка залишилося по 10 набоїв на козака, а 10 квітня, на Великдень, у боях з двома советськими дивізіями, що наступали з боку Миколаєва, був вичерпаний і цей

побіду... Хай день цей буде нагородою нашому козацтву за довгий, тяжкий і славний похід”.

Почувши про наближення Української армії, підняли повстання селяни Ананіївського та Балтського повітів. Очолив його отаман Семен Заболотний. На придушення повстання виришили сильні частини червоних, які почали палити села. На допомогу селянам виришив 3-й кінний полк Української армії на чолі з сотником Олександром Вишнівським. Повстанці, довідавшись, що підмога вже близько, несамовито кинулися на ворога. Українська кіннота з'явилася своєчасно: більшовики були розбиті і майже всі порубані. “Те, що творила наша кіннота з ворогом, який палив села, трудно уявити. То було що-небудь нелюдсько-страшне”, — згадував Савенко. З шести сотень комуністичного Балтського охоронного полку вціліло 15 чоловік, з них троє зійшли з розуму... В Балтському та Ананіївському повітах агітувати за Самостійну Україну не було потреби: селяни масово зголосувалися до нашої армії...

На початку травня армію Михайла Омеляновича-Павленка були звільнені Тульчин, Крижопіль та стратегічна станція Вапнярка, на якій був захоплений штаб 14-ї соєвської армії. Дивізії ж цієї армії опинились у смертельних лещатах: з фронту їх нестремно атакувало українсько-польське військо, а в тилу розпалювалася багаття національно-визвольної боротьби Дієва Армія УНР Омеляновича-Павленка.

Лицарі Зимового походу вже чули гарматний грім — до фронту було якісно 30 верст. До перемоги лишався крок. Та раптом на армію Омеляновича-Павленка бурхливим потоком навалилася тилові та запасні частини 14-ї соєвської армії, яка панічно тікала під ударами об'єднаного українсько-польського війська. Величезні обози Красної армії заполонили всю округу. Внаслідок цього несподівано було втрачено зв'язок між трьома дивізіями Армії Зимового походу. Все змішалося: піхота, гарматні частини, кіннота, валки. Ворог був спереду і ззаду. В полон брали один одного по декілька разів на день...

Врешті, 6 травня 1920 р. в районі Ямполя роз'їди геройчного полку Чорних запорожців Петра Дяченка зустрілися з роз'їздами 3-ї Залізної дивізії Олександра Удовиченка, яка наступала на більшовиків із заходу.

Радості не було меж. “Дух армії піднявся, настрай неопису-

ємий”, — згадував політреферент УНР В. Савенко. А Олександр Удовиченко в наказі від 6 травня писав: “Трагічно роз'єднані і одірані одна від

одної братні Українські армії після півроку важкої розлуки й тяжких військових подій знову з'єднались у могутнім братнім пориві і знову будуть звільнити простори рідного краю від жорстокого ворога. В сей день в усіх частинах дорученої мені дивізії панує нечувана у світі радість — радість воскресіння з мертвих Українського народу. Всюди лунає гучний козацький поклик: “Слава Україні і Головному Отаману Петлюро!”

Зимовий похід завершився. За 180 днів Дієва Армія здолала понад 2500 верст...

Михайло Омелянович-Павленко за успішне завершення рейду був підвищений Головним отаманом у званні до генерал-поручника. Були відзначенні і бойові командири Зимового походу: Тютюнник, Гулий-Гуленко, Загродський, полковники Дяченко, Алмазов, Дубовий, Литвиненко, Долуд, Нельговський, інші старшини і козаки...

Закінчуєчи звіт про Зимовий похід перед Симоном Петлюрою, політреферент УНР при Запорізькому війську В. Савенко, висловив думки народу, які чув під час рейду:

“(Всі) чекають твердої влади, — писав він, — безпартійної, з відомих громадських діячів, людей чесних і щиріх синів свого народу... Неукраїнські культурні фахові сили повинні бути використані Урядом лише як фаховий елемент, не віддаючи в його руки відповідальних, державного значення, посад... Тяжко повинні бути покарані зрадники і казнокради. Поява цих людей на відповідальних посадах може підірвати довір’я народу... Урядом повинна бути звернена в першу чергу увага на ті сім’ї, батьки чи брати яких поклали свої голови в боротьбі за незалежність... Для цього повинна бути утворена окрема комісія...”

Завершую цю розповідь словами Симона Петлюри, написаними ним у День свята української державності, 22 січня 1926 року:

“Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров’ю... Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає... З цим чуттям завжди переживаю я наше свято державності. Воно все з’язується у мене з дорогими, незабутніми образами тих, хто дав нам право його святкувати... Хай в цей день ми глибше, як коли, відчуємо велику вагу передсмертних заповітів наших лицарів.

Хай свято сьогоднішнє наочить нас шанувати пам’ять полеглих і бережно плекати традиції боротьби за українську державність... А найголовнішою з тих традицій буде: пам’ятати про немину-

чість відновлення боротьби тими самими знаряддями і під тими самими гаслами, що ними користувалися і ними одушевлялися жертви військових подій 1917 — 1920-х років... Отже, не забуваймо про меч: учімось міцніше тримати його в руках...”

Православний календар

21 листопада - собор Архистратига Михаїла та інших Небесних сил безплотних

"Ангел такий ірозорій, що через нього ллем'яє на нас і досягає до нас світло Божественне... через них ми пізнаємо не їх, а живого Бога, Якого вони пізнали."

Святитель Григорій Палама

Роль ангелів в реалізації спасіння людського роду є винятковою. Слово ангел, в перекладі з грецької, означає вісник. Ця їхня роль була підтверджена архангелом Гавриїлом, який приніс Діві Марії радісну звістку про те, що від неї народиться Спаситель Світу.

Небесні духи були створені Господом ще дотворіння світу матеріального. І коли на небі стався бунт і Деннича (Сатана), разом з частиною ангелів, вирішив повстати на Бога, вірні Йому ангели, на чолі з архистратигом Михаїлом (архистратиг - начальник ангельського війська) скинули Сатану у безодню. З тих пір війна між ангелами Царства Божого і ангелами темряви не припиняється, і поле цієї війни - рід людський.

В цей день а саме 21 листопада Православна Церква вшановує архистратига Божого Михаїла разом з усім собором (від слова зібрання) святих ангелів.

Святкувати собор святих ангелів свята Церква стала згідно переказу святих отців після того, як відкинула стародавнє нечестиве шанування ангелів, встановлене сретиками і ідолопоклонниками.

Ще в Старому Завіті, коли люди, відступивши від Бога, Творця свого, стали приносити жертви сонцю, місяцю, і зіркам, - вони стали поклонялися і приносити жертви також і ангелам. Про це так сказано в книзі Царств: "кадили Ваалу, сонцю і місяцю і сузір'ям, і всьому воїнству небесному" (4 Цар. 32, 5).

Таке неправильне шанування ангелів було сильно поширене за часів святих апостолів, оскільки були деякі еретики, які учили звершувати поклоніння ангелам таке ж, як Самому Богу.

Були і такі еретики, які проповідували, що ангели - творці всього видимого і, як безтілесні, вищі і більш гідні шанування Самого Христа. Архангела ж Михаїла називали богом євреїв.

Інші, що займалися чаклунством і зваблюванням людей, під ім'ям ангелів закликали бісів і служили їм, називаючи їх ангелами. Коли ж таке неправильне шанування ангелів було осуджене, то встановилося правильне шанування їх - як служителів Божих і хранителів роду людського.

Згідно давньохристиянському церковному письменнику Діонісію Ареопагіту, учню апостола Павла, чинів ангельських напічуються дев'ять. Ці дев'ять чинів ангельських розділяються на три ієпархії - кожної по три чини - вищу, середню і нижчу.

Вищі чини - серафими, херувими і престоли. У середній ієпархії зна-

ходяться: господства, сили і власті. У нижчій ієпархії також три чини:

начала, архангели і ангели. Хоча по своєму положенню і по даній від

Бога благодаті всі чини мають різні найменування, проте мають вони загальну назву - ангели.

Служіння ж їх різне і неоднакове, і кожен чин має своє власне призначення, оскільки премудрий Творець не всім однаковою мірою відкриває таємниці Свого наміру, але від одних до інших, через вищих освічує ніжчих, відкриваючи їм Свою волю, яку повеліває виконувати. Над всіма вище названими дев'ятьма небесними чинами ангелів начальником і вождем поставлений Богом святий архистратиг Михаїл, як вірний служитель Божий. Таке об'єднання святих ангелів, на чолі з Архангелом Михаїлом, одержало ім'я Собору ангельського, оскільки вони разом і одноголосно славлять Отця, і Сина, і Святого Духа, - Святу Трійцю.

Дорогі читачі газети "Козацький край", хай з Вами завжди буде Ангел Охоронець, і хай Він веде Вас дорогою добріх діл та відганяє усякі бісівські піdstупи та лукавства!

З повагою підготував настоятель Храму святих

Первоверховних Апостолів

Петра і Павла м. Чигирин

protoієрей Василь Циріль

Свідоцтво про державну реєстрацію
ЧС-669Р від 8.12.2010 року

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

15 – 27 листопада

15 листопада 1901 р. прийшов у світ Євген ПОБІГУЩИЙ-РЕН, командир Легіону дружин українських націоналістів.

17 листопада 1921 р. Волинська група УПА Юрка Тютюнника зазнала поразки під с. Малі Миньки на Волині.

17 листопада 1937 р. народилася Олена АНТОНІВ, учасниця руху Опору в 1960 – 1980-х роках.

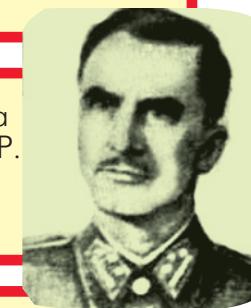

18 листопада 1918 р. відбувся братовбивчий бій під Мотовилівкою між сердюками Павла Скоропадського і повстанцями Симона Петлюри.

18 листопада 1922 р. загинув подільський отаман Онисько ГРАБАРЧУК.

18 листопада 1923 р. народився Михайло ІВАНЧЕНКО, письменник і художник.

18 листопада 1957 р. помер Володимир САВЧЕНКО, генерал-хорунжий Армії УНР.

20 листопада 1894 р. народився Данило ЛИМАРЕНКО (на фото), добровеличківський отаман, підполковник Армії УНР.

20 листопада 1943 р. на Волині почала роботу 1-ша конференція поневолених Московщиною народів.

21 листопада 1764 р. в Україні ліквідовано гетьманське управління.

21 листопада 1883 р. народився богуславський отаман Григорій ПИРХАВКА.

21 листопада 1920 р. Армія УНР покинула Батьківщину.

21 листопада 1921 р. москалі розстріляли Миколу ЛОЗОВИКА, голову Бойової управи 1-ї козацько-стрілецької дивізії (сірожупанників).

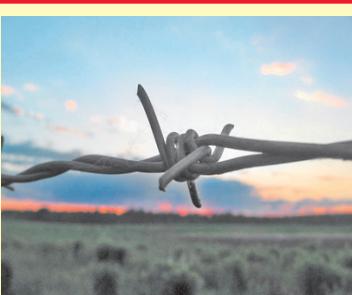
21 листопада 1942 р. спочив генерал-хорунжий Армії УНР Віктор КУЩ.

22 листопада 1921 р. загинув Степан ЩЕРБАК, герой Базару.

22 – 23 листопада 1921 р. в м-ку Базар москалі розстріляли 360 козаків і старшин Армії УНР.

23 листопада 1790 р. козаки здобули турецьку фортецю Ізмайл.

24 листопада 1871 р. народився поет Микола ВОРОНИЙ.

24 листопада 1890 р. народився Володимир БІЛОЗОР, лікар Коша УСС, начальник шпиталю I корпусу УГА, начальник медичного відділу Військової управи дивізії "Галичина".

24 листопада 1937 р. москалі розстріляли кобзаря Івана КУЧЕРЕНКА-КУЧУГУРУ.

25 листопада 1896 р. народився Петро САМУТИН, генерал-хорунжий Армії УНР.

26 листопада 1940 р. помер Анатоль БАЗИЛЕВІЧ, духівник Вишколу УСС, учасник "Листопадового зrivу" 1918 року, священик I бригади УСС Галицької армії.

27 листопада 1863 р. народилася письменниця Ольга КОБИЛЯНСЬКА.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ – 89155

Адреса редакції:
вул. Ільїна, 330, к.4, м.Черкаси, 18005,
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ПП "Видавництво "Республіка",
м.Черкаси, вул.Вербовецького,1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення №

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
тел.: (0472) 31-29-74
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"